

LBRIS

We know
books

Cătălina Florina Florescu,

Ph.D.

CORP DE TEATRU

(ÎN CINCI ROCHII
STRĂLUCITOARE)

E I K O N

București, 2024

Sumar

doar o vorbă vă mai spun înainte de lectură 7

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ 9

AM AFLAT... AZI 56

VECINELE 144

O POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT 196

ULTIMA BACANTĂ 257

note de final 305

despre autoare 309

LRDIS | We know FEMEIA CARE TOT UITĂ SĂ SE NASCĂ

Dedic piesa acelor femei din viața mea care au învățat să se nască deși le-a fost frică, cât și acelor care trebuie să prindă curaj să se nască.

„Ne scapă mereu câte ceva în viață, de aceea trebuie să ne naștem mereu” (Marin Sorescu)

Piesă finalistă la Concursul „Piesa anului – UNITER” 2019

Piesă câștigătoare în cadrul proiectului „Teatru³” 2021

Lectură dramatică la Teatrul Național Iași în cadrul Festivalului Internațional de Literatură și Traducere 2021

Figura 1: Poster. UNITER. 2019. (Arhiva autoarei).

TNI
Stagiunea 181 / 2021-2022

Muzeul Național
al Literaturii Române
Iași

LECTURI³
Proiect realizat de Teatrul Național
din Iași în parteneriat cu Muzeul
Național al Literaturii Române
Iași (FILIT) și ALECART

**FEMEIA CARE TOT
UITĂ SĂ SE NASCĂ**
de Cătălina Florina Florescu
Spectacol-lectură în cadrul FILIT

DIANA ROMAN • IRINA RĂDUȚU CODREANU • ANNE MARIE CHERTIC
BRÂNDUȘA ACIOBĂNIȚEI • MĂLINA LAZĂR

REGIA: ION SAPDARU

Sala Teatru CUB, 22 octombrie, ora 17:00. Intrarea este liberă, în limita locurilor disponibile.

www.teatrulnationaliasi.ro
facebook.com/TNIAI

ALECART

filit

Figura 2:
Poster. Teatrul Național Iași.
2021. (Arhiva autoarei).

PERSONAJE

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ

FEMEIA CU APARAT FOTO

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ

Extras ca Voice Over (V.O.), scris apăsat (bold font) în text

TIMPUL

s-a spart. Curge năvalnic. Dacă ți-e frică de apă, încearcă să prinzi un petic de pământ. Nu te va salva. Îți va da doar o secundă în plus să te uiți în jur.

ACȚIUNEA

are loc exact unde este precizat în fiecare scenă atâta vreme cât totul este filtrat, i.e., casa în care pășim pentru prima dată este la granița dintre vis și realitate, afară are culoarea tuturor anotimpurilor la un loc, etc.

NOTE

Vârstele femeilor, inclusiv a FEMEII CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ, sunt ambigue. Nu sunt nici puștoaice, nici la 20 de ani. Undeva pe la sfârșitul vârstei de 30. Mai departe, ține de regizoare/regizor. Nu sunt niște femei bătrâne. Și nici nu vor să îmbătrânească. Le întâlnim în momentul în care se gândesc la (ce vor) ele.

Câteva minime proiecții punctate în text.

Decorul ar trebui să fie aidoma unui plic care, desfăcut, poate fi un dreptunghi sau un pătrat care aduce a schița unei locuințe, la început e rigid/îngrădit/bine demarcat și apoi se desface, ne invită din casă afară, la drum, în urmă rămân pașii care până și ei se nasc, poate totul este oarecum în slow motion.

Piesa începe realist, dar se sfârșește în basm. FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ poate fi un personaj autonom sau/și poate fi o metaforă. Asistăm la un moment în care poate cu toții ajutăm să se întâmple ceva deosebit, dincolo de rațiune, dincolo de ce am auzit și văzut *până acum*. Pășim în basm sau acolo unde se nasc poveștile, ficțiunile care ne completează, undeva în Scena IV, odată cu FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI.

Cel puțin o dată spectatorii vor dori să aplauade crezând că acolo e sfârșitul. Piesa îi tachinează însă. Către final este un joc care trebuie schimbat: pantomimă, derută, dar și o mare dorință de a merge către un *alt* înainte.

POST SCRIPTUM

M-am gândit după ce am scris piesa dacă are legătură cu *Vrăjitorul din Oz* și *Muzicanții din Bremen*. Cred că nu. Poate pe alocuri structura sau felul în care personajele ne spun poveștile lor ar trimite către ficțiunile amintite. Numai că personajele mele nu caută să repare/adauge ceva ce le lipsește, precum personajele din *Vrăjitorul din Oz*; femeile din piesă vor să intre într-o lume a lor, de la zero. De asemenea, cu toate că prima o întâlnește pe a doua și cele două o invită pe a treia cu ele ș.a.m.d., bașca au fugit și de acasă, totuși nu vor să facă doar muzică -- deși nu ar fi o idee tocmai rea. Făcând doar muzică cum fac *Muzicanții din Bremen*, femeile din piesă știu că ar pune doar un bandaj problemei. Da, este incomod să crezi că femeile suferă. Că nu sunt plătite pentru muncile domestice, inclusiv cele legate de maternitate. Că surmenajul lor nervos nu este isterie, ci este o rană mai adâncă. Piesa este inspirată din ce ne doare pe noi ca femei, din ce ne-am săturat să auzim, din clișeele care ne schimonosesc visele. Și cu toate acestea, niciuna dintre personajele create nu este o victimă. Vorbesc folosind pluralul colectiv pentru că, scriind piesa, nu am fost singură.

Când piesa începe cele 5 stau cu spatele la noi, în patru labe, frecând podeaua de zor. Se aude „Oda bucuriei”. Pe partea dorsală a fiecărei femei este scris o literă. Împreună literele formează cuvântul FEMEI. Cât freacă, substantivul se „mișcă” armonios, dar armonia se sparge în timp ce „Oda bucuriei” devine din ce în ce mai agasantă. Una câte una se ridică și pleacă. Rămâne în scenă doar FEMEIA CU DOR DE DUCĂ.

SCENA ÎNTÂI: PRIMA CAMERĂ

Decor domestic, adică cu oale și scaune și un macrame de la bunica. Primit de la mama sau bunica ei. Nu se mai știe. Puțin rupt sau decolorat. O femeie în capot cu flori și ciorapi deșirați stă și se uită fix la ceva. Stă cu spatele la noi. Caută ceva în buzunar. Scoate un telefon.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (Adresându-se telefonului):

M-ai căutat, dragule? Da, și ce e mă rog așa de urgent? Ce arde?

O tăcere de câteva secunde. Femeia vrea să învârtă în tigaie, să întoarcă șnițelele pe cealaltă parte, dar ceva în telefon nu o lasă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (Tot telefonului): Măi, cum mă mai iubești tu pe mine și mă faci să mă doară-n cur de bucătărie? (Se uită în jur) Ce bine că-s singură. Nu mă sâcâie nimeni. Nu trebuie să par socială. (Citește cu voce tare)

Dacă te înscrii acum la conferința „Cum să relaționezi” vei primi **Ghidul fericirii** plus un voucher la o apă minerală la .33 litri. (*Amuzată mai mult decât enervată*) Păi, eu apă nu mai beau de acum zece ani de la nunta cumnatei când am crezut că mor otrăvită de la apa pură de la puț. Vroiam o țuică atunci, o tărie. (*Telefonului*) Auzi, altceva mai bun nu aveai să-mi spui? (*Îl pune repede în buzunar; agitată, către tigaie*) Mă fut! Iar am ars șnițelele. Pizda mă-sii! Nu-i nimic, le întorc pe partea cealaltă. (*Le întoarce; se duce către frigider de unde scoate o varză, un castravete, roșii, ceapă verde, etc. La un moment dat scoate tot. Scoate și frigiderul din priză. Face semnul victoriei. După care iese din scenă*)

Se aude un vals. Femeia se întoarce cu o valiză în mână. Este la „4 ace” și e de nerecunoscut. Scoate o hârtie din buzunar. O pune pe masă. Scoate un ruj și o oglindă mică. Își face ritualul și fredonează ceva. Dansează un pic. Melodia se termină. Ochii îi cad pe foaie. Își mută ochii de pe foaie jos, pe podea. E oarecum atrasă de podea și face din nou mișcările de la început de piesă. Corpul i se mișcă până aproape de ieșirea din stânga/dreapta scenei. O tăcere. Intră călcând și imitând mișcarea din acest clip (detalii în subsol).¹ Pentru piesa mea mă interesează doar imaginea bărbatului prins în acel spațiu claustrofobic și mișcarea femeii, pantofii cu toc cui pe care îi poartă contrastant cu o tigaie sau un aspirator. Aș adauga să meargă printre oale, bureți, farfurii, etc. Să calce în picioare aceste reziduuri domestice de care vrea să se lepede. Se va opri. Triumfătoare. Ia o foaie pe care o despătorește.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Dragă George, am plecat la stațiune. Ți-am lăsat niște șnițele. Sunt de ieri. Cred. Nu mai știu. Că ieri nu ai venit acasă. Sau ai venit? E mai bine să plec un pic. Ai tu grijă de ficus să nu se usuce și verifică

¹ Stabat Mater: https://www.youtube.com/watch?v=QTX5OKd_gRo

la poștă. Nu ne vine decât maculatură, dar dacă nu o verifici ne dă amendă statul român pe motiv că facem mizerie. Știi cum e poștașul, le trânteste acolo fără să îi pese. O dată am găsit un cotor de măr. Am tren la 16 și mă grăbesc. Nu mă suna că nu-mi iau telefonul cu mine. Ți-l las acasă. Nu știu când mă întorc. Ah, pe 30 are fata recital la vioară. Ia-i dresuri noi că altfel urlă. Ea știe că plec, i-am zis aseară când i-am cântat. Și la sfârșit când să dau s-o pup de noapte bună îmi zice, **„Dar dresuri mi-ai luat?”** „Nu.” **„De ce?”** „Nu am avut timp”. **„Ai, măi, mamă, doar o fată ai”**. „Am uitat. Ți ia tata”. (O pauză) George, vorbim când mă întorc. Cred cu acceleratul. Dar poate mă opresc și pe la var-mea Sanda, la țară. Mi-a zis de atâtea ori să vin când se fac strugurii. Zicea să-i facem să pleznească cum făcea pentru vin nenea Dorel, saracu' nu mai e, și cineva trebuie să continue tradiția. Și dacă am timp, mai dau o fugă și pe la tanti Mioara. Zicea să vin să o fotografiez nud la malul mării. Auzi, tu, ce idee! Până la urmă nu știu când vin. Vezi că la ușă cheia nu mai intră bine în broască. Am încercat s-o ung, dar cred că e veche. Și ne mai trebuie și o tigaie. Am ars de prea multe ori șnițelele, a făcut o gaură. Vezi că Adei nu îi plac ouăle moi, să i le fierbi să fie tari. Și nici detergentul cu miros de trandafiri. Știu, e mofturoasă fi-ta. Pe 15 ale lunii să plătești factura la lumină. Lui Costel de la 7 i-au tăiat curentul când n-a plătit la timp. Statul român se uită după tine prin gaura cheii, prin crăpătura din pereți, și-o trage scurt. Iar m-am luat cu vorba. De la niște facturi. În dulap ai o listă mai lungă. Când ne-am mutat în prima casă am scris pe ea rețeta de mâncare de urzici de la mama, îți plăcea ție, mie, nu, și am zis să și-o fac. Foaia aia e plină de toate prostiile... fă aia, fă cealaltă... adu, cară, împinge, stoarce, freacă -- un morman de verbe în cârca unei femei.

Bruscă să plece. Se îndreaptă către frigider. Vrea să îl deschidă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Ca pentru sine*): Dar până la urmă pot să beau o bere la vagonul restaurant. O bere cu multă spumă cum îi plăcea bunicii.

Iese. Se aud niște pași ca și când ar cobori niște trepte. Se aude tocul metalic pe podea cu un scârțâit prelung. Din sunetul acesta trecem în altele tipice străzii: claxoane, frâne bruște, etc. Femeia se oprește. Apoi continuă să meargă până când este liniște.

Figura 3: Lectură dramatică. Teatrul Național Iași.
Regia Ion Săpădaru. 2021. (Arhiva autoarei).

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *intră în scenă trăgând un geamantan după ea.*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Către cealaltă femeie*): Mă pozai? Nu ies bine în poze.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Asta cu ieșitul bine e relativă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Încă nesigură pe ea*): Nu m-am coafat de când m-am măritat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Arăți bine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Stai de mult timp aici?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu. M-am așezat să mă uit la ce am tras până acum.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Tras???

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, pe film. Vrei să vezi?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ dă din cap și se apropie de cealaltă femeie. Se uită în aparat, nu se aude clar ce vorbesc, dar în proiecție apar câteva portrete. Preferabil doar cu femei și fete tinere.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Te-am convins? Vrei?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Dacă nu ies bine, le ștergi?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Hai că nu încep din prima să te pozez. Întâi vorbim. (*Își trage aparatul foto direct pe față*)

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Glumind*): Ce-ai pățit?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ai ceva pe față. Un gândac mare. Cu un ochi și mai mare.

FEMEIA CU APARAT FOTO: De sezon. (*Arată către aparat fără să îl dea jos*) E de la vreme, mi-apare și dispare în funcție de cum bate vântul.